

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 232/2014-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť P. Š., zastúpeného advokátkou JUDr. Luciou Halvoňovou, Advokátska kancelária, Na vřšku 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 To 35/2013 z 2. mája 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. mája 2013 doručená sťažnosť P. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 35/2013 z 2. mája 2013.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 84/2012 z 13. novembra 2012 uznaný vinným z trestného činu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300 /2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, ktorý bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní štyroch rokov, ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu šiestich rokov.

Na základe odvolania prokurátora podaného proti označenému rozsudku krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 To 35/2013 z 2. mája 2013 podľa ustanovení § 321 ods. 1 písm. e) a ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu zrušil a podľa ustanovení § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil sťažovateľovi nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu šiestich rokov.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 1 ústavy predmetným rozhodnutím krajského súdu dôvodiac, že ho považuje za „nezákonné, vzhľadom na rozpor so základnými princípmi trestného konania ako i vzhľadom na neprimeranosť výmery a druhu trestu“.

Svoje námietky sťažovateľ opiera o túto argumentáciu:

«Porušovateľ v napadnutom rozhodnutí absolútne ignoroval všetky poľahčujúce okolnosti prípadu, ktoré nezákonne identifikoval ako „povinnosť obžalovaného“, a síce ignoroval:

- *Priebeh môjho doterajšieho života a moju bezúhonnosť.*
- *Správanie sa po skutku, kedy som sám a dobrovoľne inicioval vo vzťahu k rodine poškodených pomoc.*
- *Prevzal som zodpovednosť za svoj čin a tento úprimne oľutoval a ľutujem dodnes.*
- *Nahradil som i celkovú škodu poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, ako i náklady na pohreb (príloha č.6).*
- *Bez vyzvania a dobrovoľne som inicioval odškodnenie pre pozostalých, pričom toto som nahradil v peňažnej sume ako bola vyčíslená samotnými poškodenými - 21.700-eur*

(príloha č. 7) v plnom rozsahu, pričom peňažné prostriedky slúžiace na odškodnenie pochádzajú z pôžičky zo dňa 10.12.2010, uzatvorenej na tento účel (príloha č. 8). Predmetom tohto odškodnenia bolo napr. úhrada štipendií pre vnukov zosnulej a pod.

- Písomne som sa ospravedlnil rodine poškodenej (príloha č. 9).

- Poškodení prijali moje ospravedlnenie, syn poškodenej RNDr. M. M. výslovne uviedol: „Musím jednoznačne konštatovať, že k nepríjemnej udalosti v živote nás všetkých ste sa postavili priamo, korektne a zodpovedne“, pričom mi zaželal všetko dobré, (prílohy 10,11).

- Od začiatku trestného stíhania som spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, nemaril som vyšetrovanie, k skutku som sa od začiatku trestného konania v plnom rozsahu priznal, a v súlade so zásadou efektívnosti a hospodárnosti trestného konania som nenavrhol žiadne doplnenie dokazovania, predovšetkým znaleckými posudkami, ktoré by neúmerne zaťažili trestné konanie, nevyhýbal som sa trestnej zodpovednosti a tej sa, samozrejme, nevyhýbam dodnes.

Taktiež si dovoľujem uviesť, že porušovateľ nezákonne identifikoval ako priťažujúcu okolnosť porušenia zákona č. 8/2009 Z.z. (prekročenie rýchlosti ako i porušenie povinnosti vodiča dať prednosť chodcovi na priechode pre chodcov).

Zdôrazňujem, že uvedené porušenia sú vyjadrené v kvalifikačnom znaku trestného činu, ktorého som sa z nedbanlivosti dopustil, a teda sú zákonným znakom predmetného trestného činu.

Podľa § 38 ods.1 ods. 2 Tr.zák.: „Na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Obe skupiny týchto okolností majú priamo zo zákona výrazný vplyv na výmeru trestu, keďže v dôsledku ich správneho zistenia a určenia súdom bude dochádzať k zvyšovaniu alebo znižovaniu trestných sadzieb, a to podľa toho, či bude prevažovať pomer poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi, alebo naopak.“

Dovoľujem si uviesť, že poľahčujúce a priťažujúce okolnosti sú dôležitým prostriedkom individualizácie trestu a zároveň sú významné pre dosiahnutie účelu trestu, lebo vyjadrujú možnosti nápravy páchatel'a alebo pomery páchatel'a, a tým v prospech alebo neprospech páchatel'a trestného činu ovplyvňujú druh a výmeru ukladaného trestu.

Mám za to, že súd nemôže svojvoľne určovať ktorú zákonne dokázanú skutočnosť považuje za poľahčujúcu alebo priťažujúcu, keďže zákon uvádza taxatívny výpočet poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pričom sú koncipované podrobne. Podrobný taxatívny výpočet poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, je potrebný najmä so zreteľom na povinnosť súdu zakotvenú v § 38 ods. 2, t.j. prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a podľa určených pravidiel následne určiť druh trestu a jeho výmeru.

Opätovne zdôrazňujem, že súd nemôže skutočnosti, ktoré sú v trestnom zákone taxatívne vymenované a určené ako poľahčujúce, svojvoľne určiť ako samozrejmosť a povinnosť obžalovaného, tak, ako ich určil porušovateľ.

Taktiež na okolnosti, ktoré sú zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na priťažujúce, alebo ako na okolnosti, ktoré podmieňujú prísnejší druh a výmeru trestu, tak ako ich nezákonne určil porušovateľ.

Dovoľujem si vysloviť záver, že nesprávne určenie priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, je výrazným porušením ustanovenia Trestného zákona o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach, a tým i porušením základných zásad ukladania sankcií!

Porušovateľ taktiež nesprávne a nezákonne uviedol ako priťažujúcu okolnosť priestupky z evidenčnej karty vodiča z rokov 1998-2010, na základe ktorých ma označil za tzv. „cestného piráta“.

Dovoľujem si uviesť, že pri väčšine mojich doterajších priestupkov tieto neboli spáchané závažnejším spôsobom (1x), pričom priestupku porušenia rýchlosti jazdy som sa v priebehu 12 rokov dopustil len 3 krát. Taktiež si dovoľujem uviesť, že vzhľadom na moje zamestnanie som ročne autom najazdil rádovo 65.000 km, pričom držiteľom vodičského oprávnenia som od roku 1995 tzn. že celkový počet najazdených kilometrov predstavuje asi 750.000 km.

Vzhľadom na uvedené mám za to, že počet a závažnosť priestupkov sú v mojom prípade vo výraznom nepomere s počtom najazdených kilometrov.

Taktiež mám za to, že porušovateľ ani nemohol poukázať na moje doterajšie priestupky, keďže mám za to, že v čase keď na nich porušovateľ poukazoval, boli všetky zahladené.

Jediný zákon, ktorý upravuje inštitút zahladenia sankcií je Trestný zákon, a to v § 92 a § 93. Podľa § 93 ods. 1 Tr.zák. ak bolo odsúdenie zahladené, hľadá sa na páchatela, ako keby nebol odsúdený. Podľa § 92 ods. 2 tr.zák. ak ide o odsúdenie na tresty uvedené v § 32 písm. b) až k), k zahladeniu dochádza ich vykonaním. Zdôrazňujem, že medzi uvedené tresty patrí aj peňažný trest (písm. d).

Vzhľadom na skutočnosť, že zákon o priestupkoch inštitút zahladenia neupravuje, mám za to, že pri použití prísnejšieho zákona, a síce Trestného zákona per analógiám, sa peňažná sankcia zahladzuje jej vykonaním, a teda i v tomto prípade sa na priestupcu hľadá, ako by priestupok nespáchal.

Dovoľujem si zdôrazniť, že v prípade, že porušovateľ považoval zohľadnenie záznamov v evidenčnej karte vodiča za zákonné, mali byť primárne vyjadrené v treste zákazu činnosti.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr.zák: „Trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienku výkonu upravuje osobitný predpis. Trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.“

Zdôrazňujem, že porušovateľ nezohľadnil moje priestupky v treste zákazu činnosti, ale odôvodnil nimi uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Podporne si tiež dovoľujem poukázať na dikciu § 91 ods. 3 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, podľa ktorého: „Ak držiteľ vodičského oprávnenia v posledných dvanástich mesiacoch ako vodič motorového vozidla trikrát závažným spôsobom poruší pravidlá cestnej premávky, za ktoré mu bola uložená pokuta vo výške 60 eur a viac, orgán Policajného zboru rozhodne o

- a) povinnosti podrobiť sa doškolovaciemu kurzu,*
- b) preskúšaní odbornej spôsobilosti podľa § 79 ods. 2,*
- c) preskúmaní zdravotnej spôsobilosti a o*

d) preskúmaní psychickej spôsobilosti“

V tejto súvislosti si dovoľujem dať do pozornosti Ústavného súdu, že za dobu 15 rokov, čo som držiteľom vodičského oprávnenia som závažným spôsobom porušil pravidlá cestnej premávky len 1 x.

Dovoľuje si vysloviť záver, že použitie zahladených priestupkov pri výmere a druhu trestu, ako i odôvodňovanie trestu odňatia slobody priestupkami, bez ich vplyvu na výšku trestu zákazu činnosti, je opätovne výrazným porušením základných zásad ukladania sankcií v trestnom konaní!

Predovšetkým si však dovoľujem zdôrazniť, že Krajský súd v Bratislave hrubo porušil trestnoprávnu zásadu individualizácie trestu, ako i základnú trestnoprávnu zásadu ukladania trestu.»

Citujúc zásady ukladania trestov obsiahnuté v ustanoveniach § 34 Trestného zákona vyjadruje sťažovateľ názor, že „porušovateľ konal v priamom rozpore s predmetnými trestnoprávnymi zásadami“.

V závere svojej argumentácie sťažovateľ navyše predostiera názor o porušení princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu v jeho prípade, čo odôvodňuje poukazom na konkrétne rozhodnutia všeobecných súdov, v ktorých pri právnej kvalifikácii skutkov totožnej s právnou kvalifikáciou prípadu sťažovateľa boli odsúdeným uložené tresty odňatia slobody s podmieneným odkladom výkonu trestu.

Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 1 ústavy rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 2 To/35/2013 z 2. mája 2013, toto rozhodnutie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ústavy, ako aj porušenie čl. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu, ktoré vidí v nezákonnom postupe krajského súdu, ktorý podľa názoru sťažovateľa pri svojom rozhodovaní nerešpektoval základné zásady ukladania trestov zakotvené v Trestnom zákone.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom na ich rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

Ústavný súd preskúmal námietky sťažovateľa v intenciách uvedenej judikatúry, kde jeho úlohou nebolo odpovedať na otázku, či bol trest uložený sťažovateľovi primeraný alebo neprimeraný, ale posúdiť, či krajským súdom ustálené skutkové a právne závery majú dostatočnú oporu v náležitom odôvodnení jeho rozhodnutia korešpondujúcom zmyslu a podstate aplikovanej právnej úpravy.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že po preskúmaní skutočností rozhodných pre uloženie trestu dospel k záveru, že prvostupňový súd „*nedocenil závažnosť následku, ale najmä spôsob a skutočnosti za akých došlo k spáchaniu tohto prečinu usmrtenia*“. Krajský súd poukázal na obsah znaleckého posudku, z ktorého vyplynulo, že pri spáchaní skutku sa sťažovateľ s motorovým vozidlom pohyboval po vozovke charakteristickej veľkou frekvenciou chodcov a maximálne povolenú rýchlosť 50 km/h prekročil takmer dvojnásobne. Pred stretom s poškodenou sa pohyboval rýchlosťou 96 km/h. Označenú okolnosť považoval krajský súd za hrubé porušenie dôležitých povinností vodiča vyplývajúcich zo zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Za takéto hrubé porušenie zákonných povinností vodiča považoval krajský súd aj skutočnosť, že sťažovateľ poškodenej nedal prednosť ako chodkyňi pohybujúcej sa po prechode pre chodcov, a to napriek tomu, že mu túto skutočnosť signalizovalo vozidlo mestskej hromadnej dopravy jazdiace vo vedľajšom pruhu dávajúce poškodenej prednosť. Krajský súd ako nezanedbateľnú skutočnosť majúcu vplyv na výšku ukladaného trestu vyhodnotil aj početnejšie záznamy sťažovateľa v jeho karte vodiča (8 záznamov vrátane záznamov o prekročení povolenej rýchlosti) svedčiace podľa názoru krajského súdu o tom, že je nedisciplinovaným vodičom, u ktorého sankcie v rámci blokových pokút nespĺnili svoj účel. Krajský súd skutočnosti, ktoré zohľadnil okresný súd rozhodujúci o treste v prvom stupni, uznal ako hodné zreteľa, nie však takej váhy, aby

prevýšili intenzitu spomenutých okolností vytýkaných sťažovateľovi zo strany krajského súdu.

Právna úprava regulujúca rozhodovaciu činnosť súdov pri ukladaní trestov je obsiahnutá predovšetkým v ustanoveniach § 34 Trestného zákona, ktoré zakotvujú princíp zákonnosti a princíp individualizácie trestov. Základné kritéria určenia druhu a výšky trestu sú zakotvené v ustanoveniach § 34 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorých pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Podľa § 38 ods. 1 Trestného zákona na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť alebo priťažujúcu okolnosť.

Podmienky na povolenie podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody upravujú ustanovenia § 49 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorých môže súd podmienne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo

b) prijme záruku za nápravu páchatel'a a ak vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol, má za to, že výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Sťažovateľ bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona, kde znakom kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa odseku 2 je spáchanie činu závažnejším spôsobom konania. Podľa ustanovenia § 138 písm. h) Trestného zákona sa závažnejším spôsobom konania rozumie spáchanie trestného činu porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchatel'ovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona. Z obsahu rozsudku vyplýva, že v prípade sťažovateľ'a porušením tejto zákonnej povinnosti bola predovšetkým neprimeraná rýchlosť jazdy. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neprimeranú rýchlosť jazdy sťažovateľ'a neprezentoval ako priťažujúcu okolnosť, ale pri hodnotení relevantného kritéria

– spôsobu spáchania trestného činu zdôraznil, že táto neprimeraná rýchlosť bola v prípade sťažovateľa extrémna (dvojnásobné prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti) a kumulovala sa s porušením ďalšej zákonnej povinnosti - nedanie prednosti chodkyňi na prechode pre chodcov. Tieto závažné okolnosti nemohli podľa názoru krajského súdu zmierniť ani poľahčujúce okolnosti na strane sťažovateľa. Krajský súd pri rozhodovaní o treste vyhodnocoval aj splnenie podmienok na povolenie podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody, kde zohľadnil okolnosti spojené s osobou sťažovateľa relevantné pre určenie možnosti jeho nápravy (predchádzajúce početné sankcie uložené sťažovateľovi ako vodičovi), ktoré ho viedli k záveru, že výkon trestu v záujme nápravy sťažovateľa je nevyhnutný.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom rozhodnutí zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoj skutkový a tomu zodpovedajúci právny záver, čím ako súd odvolací poskytol dostatočnú ochranu právu sťažovateľa garantovanému čl. 46 ods. 1 dohovoru.

Napadnutý rozsudok krajského súdu nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie je v nesúlade s platnou právnou úpravou, ani nepopiera zmysel aplikovaných právnych noriem a predovšetkým obsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie svojich skutkových a právnych záverov. Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu.

V tomto kontexte samotná skutočnosť, že si krajský súd neosvojil interpretáciu skutkových okolností prípadu a ich právne posúdenie z pohľadu sťažovateľa, nemôže viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy.

Obsah rozsudok krajského súdu zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, a ústavný súd preto konštatuje súladnosť rozsudku s obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo

potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vychádzajúc zo svojich záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2014